

HỒI 55

GIANG HỒ TỨ ÁC

Thái Thượng Chi Thử ngăn người hỏi:

- Chiêu này của hai người là thứ công phu gì?

Hoạt Tử Nhân lạnh lùng nói:

- Cũng đều là chuột đào hang cả, nếu các hạ không phục thì có thể dùng cách thức của huynh đệ ta để thử lại cho mọi người chiêm ngưỡng?

Thái Thượng Chi Thử bí lời.

Lão nhân mặc trang phục của người Mông Cổ là Sa Lạc Chi Hồ cười lạnh nói:

- Trận thứ hai coi như các người đã thực hiện được, giờ coi lão phu biểu diễn!

Dứt lời hai ngón tay bóp một cái, sợi dây chuối đứt "bụp!" một cái chỉ thấy lão hươ tay một cái, râu chuối lập tức đứng dậy như cây gậy!

Nội gia cao thủ luyện đến một mức độ nào đó có thể dễ dàng vận công lực vào sợi dây khiến nó cứng như một cây gậy, điều đó không khó làm. Nhưng đây lại là một râu chuối với một trăm lẻ tám hạt, mà mỗi hạt châu lại tròn lẳng như viên bi, ở giữa chỉ có một sợi tơ mảnh như sợi tóc!

Bởi vậy chiêu này bề ngoài nhìn thì không có gì ghê gớm nhưng kỳ thực lại cao siêu hơn hẳn Âm Sơn Chi Lang và Thái Thượng Chi Thử!

Nhưng không chỉ có như vậy, Sa Mạc Chi Hồ để râu chuối trong lòng bàn tay, đi một vòng, xong đưa râu chuối ra cho quần hùng xem, miệng nói:

- Xem cho kỹ?

Dứt lời bộ y phục trên người lão bỗng phình tròn ra như tang trống, miệng quát lớn:

- Bay lên!

Các hạt châu lần lượt bay lên không trung trước sự kinh hãi đến thất thần của quần hào.

Đến khi trên lòng bàn tay Sa Mạc Chi Hồ chỉ còn lại một sợi tơ nhỏ xíu, thì...

"Soạt! Soạt!..." Các hạt châu từng hạt từng hạt một rơi trở lại xuyên qua sợi tơ trở về vị trí cũ!

Đây hoàn toàn không phải là võ học nữa, mà chỉ có trò ảo thuật mới làm được như vậy thôi!

Quần hào bất giác buột miệng tán thưởng!

Sa Mạc Chi Hồ đắc ý, quát lên một tiếng, các hạt châu lại lần lượt bay trở lên. Cứ như vậy lão làm đến ba lần.

Trong tiếng hô tán thưởng bỗng có tiếng hừ lạnh ra vẻ khinh thị, tiếng hừ tuy không lớn nhưng toàn trường ai ai cũng đều nghe thấy rất rõ ràng.

Sa Mạc Chi Hồ đang lúc hứng chí, nghe tiếng hừ như gáo nước tạt vào lò lửa nhiệt tình của lão. Lão thu râu chuối trong tay lại, quát hỏi:

- Kẻ nào cười nhạo lão phu?

Từ trong hàng người bước ra một thiếu niên tuấn dật, xem lại thì chính là Triển Bạch.

Sa Mạc Chi Hồ lúc này thấy Triển Bạch một chương đầy lui Thái Thượng Chi Thủ nên lần này chàng xuất hiện lão không khỏi đề khí phòng bị.

Nhưng Triển Bạch lại bình thản cười hỏi:

- Xin hỏi các hạ râu chuối này có tất cả bao nhiêu hạt châu?

Sa Mạc Chi Hồ ngạc nhiên, lão không ngờ thiếu niên này lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì tới cuộc tỉ thí.

cả, buột miệng đáp:

- Một trăm lẻ tám hạt? Tiểu huynh đệ có điều chi chỉ giáo?

Triển Bạch cười nhẹ:

- Chỉ sợ không phải!

- Cái gì mà không phải? Chuối hạt này lão phu đeo đã hơn năm mươi năm nay không lẽ có bao nhiêu hạt còn không biết?

Triển Bạch thản nhiên:

- Tại hạ cho rằng chuối hạt này không đủ một trăm lẻ tám hạt!

Sa Mạc Chi Hồ giật mình nhìn lại, quả nhiên râu chuối bị thiếu mất hơn chục hạt? Lão rúng động tâm thần, không ngờ trong tầm không chế của nội lực bản thân lão mà có người bí mật đoạt mất hơn chục hạt châu, lão hoàn toàn không hay biết.

Những người có mặt đều là những nội gia cao thủ, nhìn thấy tình hình này lập tức xông vào bàn tán.

Sa Mạc Chi Hồ lúc đầu thì thẹn, nhưng ngay sau đó nổi giận. Lão gầm lên một tiếng vung tay ném chuối hạt vào mặt Triển Bạch.

Triển Bạch vung chương định đánh văng hạt châu đi, nhưng không ngờ hạt châu không những không văng đi mà còn đảo một cái, tăng tốc kích tới!

Thủ pháp ám khí này quả nhiên cao cường, may mà thân pháp bộ pháp của Triển Bạch đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thấy một chương không đánh vắng được ám khí lập tức thi triển Thiên Hoán Phiêu Phong bộ tránh né.

Sa Mạc Chi Hồ không ngờ với một khoảng cách gần, đối phương lại không biết rõ bí mật của hạt châu lại có thể dễ dàng tránh né được "Truy mệnh thần châu" của lão.

vừa kinh hãi vừa tức giận, lão quát lớn:

- Tiểu huynh đệ thân pháp cao cường! Thử thêm ba hạt Truy Mệnh thần châu của lão phu xem sao!

Dứt lời vung tay ném ra ba hạt châu thành hình chữ phẩm nhằm các yếu huyệt trên ngực Triển Bạch kích tới.

Lần đầu Triển Bạch chưa biết sự lợi hại của ám khí nên mới dùng chương lực chống đỡ. Giờ biết ra ám khí của đối phương có thể phá nội gia chân khí nên không dám dùng chương nữa, chỉ dùng bộ pháp để tránh.

Bỗng nghe có tiếng quát thanh tao:

- Giỏi cho tên rợ nhân vô si, thấy Bạch ca ca không hoàn thủ rồi lẩn tới! Bản cô nương cho ngươi nếm mùi Truy Mệnh thần châu.

Trong tiếng quát đã nghe hai tiếng ám khí xé gió nhằm Sa Mạc Chi Hồ kích tới!

Sa Mạc Chi Hồ kinh hãi thất thần, không còn tâm trí đâu để điều khiển thần châu tấn công Triển Bạch, bởi lão biết rõ sự lợi hại của Truy Mệnh thần châu, vội vàng dùng chiêu thức Thiết Bản kiều. ngã người ngang mặt đất phi thân ra hơn trượng mới tránh được hai hạt thần châu công tới.

Quần hào thấy Sa Mạc Chi Hồ bị gậy ông đập lưng ông, phải dụng đến Thiết Bản kiều, một tư thế không lấy gì đẹp mắt mới tránh né được, bất giác cười lớn chế giễu.

Nhìn lại thì thấy người tấn công Sa Mạc Chi Hồ là Uyển Nhi. Nhưng nàng làm cách nào lấy được Truy mệnh Thần Châu?

Thì ra lúc Sa Mạc Chi Hồ biểu diễn tuyệt kỹ, lần thứ nhất thành công, quần hào buột miệng tán thưởng làm lão dương dương tự đắc. Uyển Nhi trông thấy không thuận mắt đã dùng Sưu Hồn chỉ vận dụng khẩu quyết chữ "hấp" lén thu hơn chục hạt.

Cũng bởi lúc đó Sa Mạc Chi Hồ quá đắc ý trước lời tán thán của quần hào, nên không hay biết có kẻ đang âm thầm quấy rối. Quần hào cũng bị thủ pháp cao cường của Sa Mạc Chi Hồ thu hút sự chú ý nên cũng không một ai hay biết việc làm của Uyển Nhi.

Chỉ có Triển Bạch mục quang như điện, lại đứng cạnh Uyển Nhi nên chàng nhìn thấy rõ ràng. Trong khi đó Sa Mạc Chi Hồ lại dương dương tự đắc không hay biết có kẻ phá ngang, chàng không nhìn được phải bật cười.

Lại nói Uyển Nhi dùng chính Truy Mệnh thần châu tấn công Sa Mạc Chi Hồ, khiến lão phải rất vất vả mới tránh được ám khí của chính mình. Thông Lĩnh Chi Ứng đứng cạnh đó thấy vậy, nổi giận quát:

- A đầu muốn chết!

Dứt lời vận Khô Cốt chương nhằm mắt Uyển Nhi đánh tới.

Nên biết Khô Cốt chương của Thông Lĩnh Chi Ứng lợi hại phi phàm, luyện bộ chương pháp này phải thu thập Cửu Dương ma hỏa trong mấy mươi năm mới luyện thành. Người bị trúng chương này lập tức bị Ma Hỏa thiêu đốt nội phủ mà chết!

Chỉ thấy song chương đen tuyền của lão vung ra, một làn khí màu đỏ nhạt từ từ áp tới.

Uyển Nhi không biết lợi hại, thấy chương phong đối phương nhẹ nhàng, nàng cười nhẹ song chương thi triển một chiêu "Vi Phong phát liễu" nghênh địch.

Nhưng song chương chưa chạm nhau, Uyển Nhi đã cảm thấy một luồng nhiệt khí bao trùm toàn thân, da thịt nghe nóng rát như chà xát ớt.

Biết tình hình bất diệu nhưng muốn tránh cũng không kịp nữa, thân hình lập tức mềm nhũn ngã ra phía sau.

Thông Lĩnh Chi Ứng cười quái dị, đơn chương đen tuyền lại nhằm mặt Uyển Nhi kích tới.

Bỗng...

- Dừng tay!

Gần như đồng thời với tiếng quát, một đạo kinh phong như núi nhằm đầu Thông Lĩnh Chi Ứng ập xuống.

Thông Lĩnh Chi Ứng thoáng rùng mình thu chương, thi triển bộ pháp quái đản là Cương Thi tẩu, không thấy vai cử động, chân cũng không co lại, toàn thân lão đột ngột tung lên bay ra xa hơn trượng.

Triển Bạch một chương đẩy lui Thông Lĩnh Chi Ứng, quay lại thấy Uyển Nhi mặt đỏ như lửa, chàng không còn kể gì đến tỵ hiềm nữa, vội cúi xuống đỡ nàng ngồi dậy.

Nhưng chàng vừa chạm vào người nàng bỗng giật mình vì thân hình Uyển Nhi nóng như than hồng, vội vàng điểm lên bảy đại huyệt nơi ngực và lưng của Uyển Nhi để bảo hộ tâm huyết tránh bị ma hỏa công tâm.

Lôi Chân Viên thấy Uyển Nhi bị nội thương trầm trọng, gầm lên một tiếng, vận đủ mười thành công lực nhằm Thông Lĩnh Chi Ứng kích tới.

Thông Lĩnh Chi Ứng cười lạnh một tiếng cũng vận đủ mười thành công lực vào đờn chưởng nghênh chiến.

Chưởng phong của Thông Lĩnh Chi Ứng đi đến đâu cây cỏ lập tức cháy khô đến đó, Lôi Chân Viễn biết đối phương lợi hại nên không dám để chưởng đối phương chạm vào chưởng mình, vội tung người tránh né.

Nhưng dư kinh của Khô Cốt chưởng cũng khiến Mộ Dung Hồng, Lăng Phong công tử liên tiếp thối lui.

Đoạn Phương nóng lòng lo cho an nguy của Uyển Nhi, cũng giở tuyệt học Hỗn Nguyên chỉ nhằm Tam Dương huyết của Thông Lĩnh Chi Ứng điểm tới.

Thông Lĩnh Chi Ứng thấy quần hào không ai chống đỡ nổi khô cốt chưởng của lão, đắc ý cười lạnh liên liền, thấy chỉ của đối phương điểm tới cũng lại giở khô cốt chưởng ra ứng phó.

Bên kia Âm Sơn Chi Lang thấy nhiều người vây công Thông Lĩnh Chi Ứng nổi giận quát lớn một tiếng, vận chưởng nhằm vai Đoạn Phương chém tới.

Âm Sơn Chi Lang là người giao hoạt, thấy Đoạn Phương xưng là Bang chủ Cùng Gia bang, lập tức nghĩ ra kế "Cầm tặc tiên cầm vương", nếu không chế được Đoạn Phương thì coi như không chế được tất cả bang chúng!

Nhưng lão vừa xuất chưởng thì Phong Trần Tam Cái đồng quát lớn một tiếng xông vào chặn lại.

Thái Thượng Chi Thứ cùng Sa Mạc Chi Hồ cũng nhảy vào vòng chiến, bên kia quần hào cũng ào ào xông vào. Thoắt cái song phương đã lẫn xả vào trận hỗn chiến!

Triển Bạch một tay đỡ Uyển Nhi ngồi, một tay đặt vào Mệnh Môn huyết giữa ngực Uyển Nhi, vận thân công truyền nội nguyên vào kinh mạch để dồn hỏa độc ra, bởi vậy chàng không để ý gì tới cuộc hỗn chiến trước mặt.

Bỗng bên tai chàng vang lên tiếng gọi:

- Triển... thiếu hiệp!

Triển Bạch giật mình nhìn lại thì thấy Kim Thái Phụng không biết đã đến bên chàng từ lúc nào.

Kim Thái Phụng hỏi:

- Thương thế của Uyển Nhi cô nương... thế nào?

Vừa nói mặt nàng nhìn chăm chăm vào Uyển Nhi, Triển Bạch nhận ra một tia đổ kỵ trong mặt nàng.

Triển Bạch chau mày, thở dài:

- Rất trầm trọng...

Trong khi đó một tiếng rú thảm làm hai người giật mình nhìn ra. Trong đấu trường đã có mấy người nằm trong vũng máu.

Giang Hồ Tứ Ác võ công cao cường hạ thủ tàn độc, bởi vậy quân hào tuy đông người mà vẫn không đầu lại Tứ Ác.

Bang chúng Cùng Gia bang tử thương thảm trọng nhất, Võ Đang tam đạo cùng đã bị thương hết hai người. Điểm thương song kiệt tử vong hết một, cả Hồ Mục Tôn Giả của Thiếu Lâm cũng trọng thương dưới chưởng của Thông Lĩnh Chi Ứng!

Nhìn thấy quân hào tử thương thảm trọng trong khi Tứ Ác vẫn như hung thần ác sát, cười lạnh liên liên, không ngừng hạ sát thủ. Triển Bạch tức giận khôn tả, nhưng nhìn lại thấy Uyển Nhi thái dương ướt mồ hôi, vẻ mặt đã bớt đỏ, thân nhiệt cũng giảm dần, nếu lúc này chàng buông tay sẽ khiến cho nàng bị độc hỏa công tâm không chết cũng thành tàn phế suốt đời. Nhưng phía bên kia quân hào đang chịu kiếp nạn đang chờ chàng trợ thủ.

Triển Bạch đang do dự, cứu bên này thất bên kia, thì bỗng thấy Thái Thượng Chi Thử hươ song chưởng dài ngoằn liên tiếp tấn công Lôi Chấn Viễn ba sát chiêu.

Hai tên đệ tử Cùng Gia bang xông vào trợ lực bị Thái Thượng Chi Thử một chưởng bắn văng ra xa. Sau đó lão ma đầu cười lạnh nhằm Bách Hội huyết Lôi Chấn Viễn ấn tới một chưởng.

Triển Bạch quay qua Kim Thái Phụng nói nhanh:

- Kim cô nương, phiền cô nương tiếp tục dùng nội nguyên bức hỏa độc của Uyển Nhi ra ngoài.

Dứt lời trao Uyển Nhi cho Kim Thái Phụng phi thân bay ra.

Trong khi đó Lôi Chấn Viễn sau khi vận hết sức bình sinh đối một chưởng với Thái Thượng Chi Thử, chưa kịp thở đã nghe chưởng phong nóng rực của Thông Lĩnh Chi Ứng kích tới.

Triển Bạch vừa kịp phi thân tới quát:

- Dừng tay!

Tiếng quát của Triển Bạch được phát ra từ mười thành công lực chẳng khác nào tiếng sét nổ ngang trời. Lá cây bị chấn động rơi ào ào, tòa đại sảnh rung chuyển, tiếng ngói rơi loảng xoảng.

Không những Thông Lĩnh Chi Ứng dừng tay mà toàn trường bị uy lực của tiếng quát chấn động lùi lại.

Triển Bạch quét mục quang như điện nhìn toàn trường một lượt, cất giọng oai nghiêm nói:

- Bốn vị nếu còn hạ thủ tà ác như vậy nữa, Triển Bạch sẽ ra tay giáo huấn đó!

Tứ Ác nghe nói đồng phá lên cười cuồng ngạo, thật lâu sau Âm Sơn Chi Lang ngưng cười, giơ tay ra hiệu cho ba người kia dừng cười nữa, lạnh lùng lên tiếng:

- Các hạ chính là Vô Tình kiếm Triển thiếu hiệp?

- Không sai!

Tứ Ác đồng ngẩn người, bởi gần đây bốn người đã nghe nhắc đến một nhân vật trẻ tuổi tên Triển Bạch dám một mình đấu với Hải Ngoại Tam Sát không ngờ Âm Sơn Chi Lang lại nhìn người đoán đúng.

Âm Sơn Chi Lang chẳng nói chẳng rằng, vung chưởng nhằm vai Triển Bạch chém tới!

Triển Bạch khẽ nhếch môi cười nhạt, vận sáu thành công lực Thiên Phật giáng ma chưởng nhẹ nhàng phát ra.

Ầm! một tiếng chấn động. Âm Sơn Chi Lang thối lui năm bước mới gượng đứng lại được.

Thông Lĩnh Chi Ứng rít lên một tiếng nghe rợn người, vận Khô Cốt chưởng lên mười thành công lực, song chưởng ngay ngực đẩy ra!

Chưởng phong đỏ sậm mang theo những tiếng nổ lốp bốp từ từ xông thẳng vào ngực Triển Bạch.